

כסא בודד ליד שולחן. כורסא טמועה בתוך חלל. פריצה מקרית של צבע, של רוח ורוד קצת מאולץ, כמו מערבלת המבט. מיטה זוגית אשר הופכת יחידה. קצה חלון. כניסה של אור. סימן של מעבר, של יציאה. סימן תחום, מוגבל, קטוע באיבו על ידי מסגרת התמונה. שקט. שקט רך, גורף, אופף, נדמה רובץ על סדרת התצלומים.

תצלומיה של רותי אגסי מאוכלסים באובייקטים ביתיים שונים. אובייקטים דוממים, המהווים את דובריהם העלומים של מהויות בלתי נראות, של זהויות לא מוכרות.

צבעוניות התצלומים מינורית. ממוסכת. כמו עוכרת. והתחושה העולה ונבנית מתוכם, קשה, כמו מרוקנת. תשוקת המבט להעמיק ולגלות, נבלמת באמצעות החסך בתאורה, באמצעות איבוד הפרטים באפילה, ובאופן פרדוקסאלי, גם באמצעות אותה קונקרטיות מדומה של עדשת המצלמה. נראה כי המבט המצלם, בוטה במימד הפולשנות שבו, מרוכך ומעוגל ברגישות המלווה אותו, מייצר, בעקרון, מבט קורא שהוא חסום, מוסט. מבט המתפוגג ומתפזר, נטמע אל תוך גרעיניות הכימיקלים הכבדה.

ניתן לומר כי תצלומיה של רותי אגסי מהווים כעין נגיעה מרפרפת במהותו הנשמטת של הפירוק. כמו משחזרים הם את תבנית פעולת היתפסות המבט באובייקט מחד, ואת מהלך הזרימה המאבדת אותו כבר, מייד, עכשיו, מאידך. משחזרים וממירים, שכן רותי אגסי צילמה את הסדרה כולה בביתם של חברים. אלו אינם הרהיטים שלה, לא פתחי המילוט והחסימה אותם היא מכירה, לא השתברות קרני האור בהן היא רגילה. אולם אף על פי כן, הרי היא מזהה בהם את כל אותם נימי נימים של הוויה, של שארית, של קיום ושל פרידה. מזהה וחוברת אליהם משל היו בשר מבשרה. נראה כי דווקא דרך פעולת ההסחה, ההרחקה, דרך צילום חלקי פירוקו של האחר, היא מתחברת לפירוקה שלה.

ועדיין, למרות שהניסיון העיקרי נדמה כניסיון לתפוס בעדשת המצלמה פרגמנטים של זמן ושל חיים, מולקולות של תחושה וחויה, ואף על פי שהתצלומים רוויים במשמעות אישית ומשתנה, הם אינם אינדקסאליים בשום צורה. באופן יחודי ומסוים, רותי אגסי מצלמת מבעד לאינטימי, הרחק מעבר לו, כמו מנסה לחבור דרכו לספירה קולקטיבית, על זמנית, ספירלית, של פירוק ושל אובדן. לעצם מרכיבי הריק, האין, החסר, המייצרים אותם.

הנגטיב כאפשרות של הטמעה, כאפשרות ללכוד את שהעין לא רואה.

פירוק של בית איננו החלטה. פירוק של בית הוא מהלך שתמיד, בזמן הווה, בעצם כבר קרה.

הדס מאור

ינואר, 1999